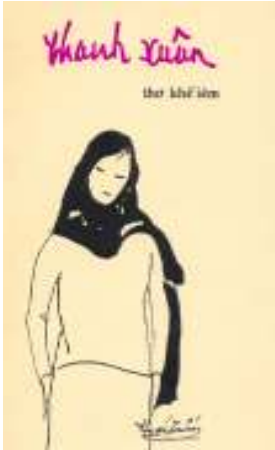

THANH XUÂN

Khế Iêm

Thanh Xuân
thơ Khế Iêm
biên Thái Tuấn
xuất bản tại Hoa Kỳ
năm 1993

MONG

Chống gậy trông đòi hoa
Hỏi thăm về quê nhà
Áng mây màu cước bạc
Cảnh trời muôn dặm xa

GỬI LÃO TỬ

Thong dong về non xanh
Ngày hư hơi gió lạnh
Quán không lòng mong tưởng
Một chòm mây mai danh

RẤT NHỎ

Một cuống mắt non
Khơi sầu thiên cổ
Một chút duyên con
Năm trong loang lổ

Không mất không còn
Hồn thu rất nhỏ

CHẾT

Chết giữa rặng đông
Chạy rong bãi mộng
Mặt trời rất rộng
Nhu bông mênh mông

Lấy mùa xuân không
Vùi trong hoe nắng
Gánh vè đặng đặng
Một vai viễn vông

Chết ở đầu sông
Thấy đồng lửa bỏng
Một hầm gió hồng
Một cồng mây giông

Chết giữa rừng chông
Chết ở đời thông

TỪ BIỆT

Có dòng sông
Ngủ mãi
Trong hầm mộ
Có biển rộng
Tắt
Nơi khe sâu

Còn sư tử
Nằm vuốt
Sắc
Gió
Để ngày xanh rơi vào miệng vực

Một cảnh non
Mọc
Giữa rừng độc
Ta tàn hơi...

TIN BÁO

Những người đưa ta từ bao đời trước đến

Những người chôn ta từ bao đời sau về
Âm binh...

Cơn gió nào thổi tan lời nguyện
Con sói về ăn những mảnh trăng
Bên cội người một hồn nắng tuyết
Có tiếng cười ở giữa lòng chằng?

Tin báo rằng mặt trời đã tận
Trái đất là một thoáng lửa trôi
Một mùi hương của trần gian hóa
Đã cuốn theo một lũ ma rồi.

TẮT

Chờ đợi
Mắt hút
Lặng lẽ
Lá rơi trong khoảnh khắc
Ẩn mật
Mộng gõ tấm tối mắt rộn rã
Thoảng đưa hương ngâu thôn đời xa

Thông tay giữa chợ
Gió háo hức
Mang máng nhớ đất trời chật chội
Vội vã
Quát tháo
Lửa diu đặt
Chõng tre ngơ ngác ngó quanh quất

(Cứ khuấy mãi bùn ao đục
Chẳng hiểu lòng như một chốn mơ)

Tắt ký ức
Và sáng
Bụi
Hôn ám
Đề ngõ con đường dẫn về nẻo trọ
Ngõ dòng trăng là chuyến đò trôi
Và trăm năm
Chìm
Trong khung hẹp.

VÔ ĐỀ

Lũ chim chóc đóng băng trong không
Và tháng ngày trôi bồng bềnh trên đất
Thâm thì mãi
Những chiếc lá câm nín nói
Mắt tối

Ta đánh mất tiếng người
Chìm nổi
Ôi bước chân xanh
Thổi tròn mầm gió nhú
Ngồi đợi hoài khói tro mẫn du

Xây xẩm chiều
Chôn cánh độc
Lòng lơ đãng biếc.

TRĂNG Ở BATAAN

Ngựa cổ hát run mắt
Trăng ẩn quanh đồi rong
Chợt nghe lòng ó mục
Mây rú trong mù không

Ta hú nơi rừng quạnh
Chân khóc mặt ráo hoành
Vợ con phố đời mất
Ngàn lau trôi tóc tranh

Dĩ vãng ngực núi ngáp
Lời mi hoen áo xưa
Lối ngược đá trăng tráo
Chông nhọn nhan sắc hồng

Người lạ xứ sở lạ
Điêu khắc gió quê xa
Lệ ướt tím liếp trống
Ngồi chong khoang khói qua

Bataan, May 05. 89

VAY

Cứ thờ

Lúc giây đời bất động
Và thả trôi vào bờ gió khoang ao
Trong phút chốc những đam thương suối nhớ
Cũng hòa tan vào mộ đất nương sao

Ta nhảm giọng, bước ngàn lầy bầy
Mắt tung mây, hồn rộng. Chau mày
Theo mạn sóng, bèo dâu, bọt nước
Xua bầy chim tan tác. Bến muôn sau

Cứ trôi dạt nghe thắm tiếng gọi
Giữa dòng sông chia nhánh. Cõi đêm rơi
Rong ruổi mãi, giấc ngoài hiu quạnh
Hư hư về, mộng những chưa vơi

Cứ mở
Lấy trái ngày gieo lại
Bên thềm non độ nắng lung lay
Và hái vội thóc mầm, rơm rạ
Đem phơi thành tro khói ta vay.

MỘT MÌNH

Đứng sững nhìn trời đất, suông sã
Gây gây đồng sương như dao mưa
Thở nhẹ, tắt tưới những rộn rã
Quay về thân ngã, gai thâm u

Giữa tiếng thương lạnh, khói ngát ngưỡng
Thoảng một chiều thom trong máu xa
Xô ngang gió chiếc, cần hơi hướm
Yêu dấu qua đời, ta bao la

Đôi mắt sao cay, bóng xúc xắc
Ta thắm bật nhớ môi hoang liêu
Chia hai bãi quán trăm dòng lữ
Múc lấy gàu mây, soi hắt hiu

Ta hát cuồng lưu, đắng phiền nhiều
Men say đã dậy ngoài sân ngày
Nhai cầm một nhánh, dây thân bí
Và chở ra ngàn sông, rụi mây.

TÌNH

Chiếc mặt nạ động đậy
Trong đôi mắt của con rối
Cánh cửa đóng
Tôi tỏ tình với nỗi ảm mốt
Sợ khói điên trên môi

Những chiếc lá quay vòng tròn
Hôn tóc đá
Những chiếc lá cứ quay vòng tròn
Giọt nước trên mi em biếc gió

Tình yêu nóng ra
Biển nắng lục.
Sungei Besi 1988

MỞ

Phổ rắn và người
Trăng mắt dầu
Đất, nhục hình cầm
Vô cùng nhọn, suốt tim
Đằm đằm hắng

Không ai hôn ta trong cũi đêm
Không ma không đời, khoang lưới
Hồn đâm sâu, hàm đắng

Gọi chờ
Xưa mãi không.

KHÓI

Mắt quáng gà
Hư thực, nhập nhòa hoài
Bực bội
Quá khứ dở hơi
Mẫu thuốc cháy

Nguếch ngoác buồn, nhiều lời
Bức tường kín
Người tù, dây trói
(Tiếng nói ậm ừ rồi thoảng như
Không gượng dậy

Không động đậy nữa)

Ôi ánh trăng sao ướt trên tóc khô?
Người tình khóc
Chiếc bàn trống
Thuở hồn nhiên nụ hôn
Long lanh nên.

MÙA ĐÔNG QUÊ HƯƠNG

Gói nụ cười, áo tươi
Cỏ ro ngàn, khói ngát
Bước xâm. Há hốc mở
Da khô cằn, mưa khô

Ta trói chân, rùng dữ
Mây thổi, lời thu trôi
Gió lẹ ráo mi biếc
Cỏ non già. Hạnh môi

Đau đầu đời sông đục
Mộng tiếp trán nhăn nhúm
Tiếng lạ, ngòi ngẩn ngơ
Bãi năn sâu. Đất mặn

Nhà trống. Mẹ trông ngoáng
Con không tình, tù nhục
Chiều chưa lên bếp tro
Ngày chưa qua. Nắng mục.

CHUYỂN MỘNG

Đứng không hợp một chén mây
Nằm trong thiên cổ có hay ta về
Hỏi thăm cây cối nín khe
Một chồi gió đặng mấy the nắng sâu

Lặng thinh hít bụi mơ hồ
Trong giây lâu đã đến bờ hư sinh
Thả thuyền vớt ánh bình minh
Ghé qua vô tận lấy bình tang thương

Lặng nghe gió cuốn mặt ghèn
Cái thân vô mệnh buồn tênh đã chìm

Cuối đời rời rã cánh chim
Mượn dòng nước bạc in lim mà gieo

Em đi mất mộng xuân thì
Ôm thình không ngủ thấy gì trăng sao
Hôm nao gió lọt song đào
Tình hoa thôi cũng trôi vào túi hoa

Thôi về vớt mảnh trăng non
Rời ra giữ áo hỏi hòn sơn xua
Nói gì nữa giữa vườn thừa
Mênh mông trời đất riêng thừa có ta

Lòng buồn nhạt cánh hoa rơi
Nghe trong nắng quái có lời kêu than
Tần ngần ngó đám mây tan
Thênh thang trên bãi sông hàn bao la

Một hôm quá bước qua rừng
Chân quang mắt quáng thấy từng không xanh
Ngâm ngùi trong cõi vắng tanh
Nghe hơi bóng thú nằm canh nắng tàn.

CẢNH

Gói đầu trên thềm gió ẩn tích
Mùa màng
Thở
Hồ nghi bề dâu

Ngồi trong rừng mưa bạch dương
Hoài hơi nghe thổi non nước hẹp
Mở cửa. Gõ (hang tối chưa?)
Quá khứ
Lửa
Nhảy múa
Hát. Inh ỏi thời tan tác

Lời hoa đưa thu ngoài hiên
Đành chằng khói thiêng cỏ lam.

NHÁNH SÀU

Với ngày, tiếng nói là miếng nhọn

Đập vỡ những chiều xanh tóc gai
Vội thời, bao nỗi mắt ẩm ướt
Ôi chãng, chảy trôi nước tắt bật

Bồi hồi những trái tim đòi xa
Đập vùi chút dĩ vãng chấp chững
Bình nguyên thân nhiên trong lòng ta
Lần theo ngàn sương, bầy ưng ngạnh

Thờ đi, bao la thay hừng đông
Thổi ra những thương tích âm vập
Gỡ ran những chảo đời có thật
Nghe âm vang sóng rời đầu nguồn

Đã chờ tro về chôn bên nhớ
Đã ngờ trong một thoáng từ ly
Là mở ngõ ý tình, bờ ngõ
Ta uống nhâm rượu hay, cơn sầu bi.

MƯA PHỐ KỲ ĐÔNG NHỚ TRANH THÁI TUẤN

Góc phố hằm hừ hừ lá hú
Gió trăm năm cào cào nắng đêm xưa
Màu nét thờ áo toi co ro chiều cánh đồng Bắc Việt

Mắt tro xa lạnh ướt chân môi
Mắt tro qua run mật ngày mới rớt
Không núi mây ngờ mưa tắt khôn người

Giả cho tranh nụ cười của khói
Giả sông đời cõi thật chông chênh
Ta giữ lại chút Thơ, chút Người của Họ
Sắc xanh hoa mờ lạ nhớ quên.

Sài Gòn 1985

MÁN MỪNG

Nhè nhẹ, gieo bóng sương
Vội tay tới vô thường
Quê mưa, lẻ tiếng nhận
Lú lo lời mán mừng

LỆ

mắt khơi, giếng nước ngọc
Rong chơi, lên đồi trong
Cởi ra áo, trắng mọc
Lăm le một lệ dòng

PHIÊU DIÊU

Khói nhang ngoài hiên chiều
Vẫn vợ, hoa bao nhiêu
Trôi đâu, tình vụn thuở
Bèo dâu thôi, phiêu diêu

TÌNH MỘNG

Thấp thoáng chim bay qua
Động nghe lòng khóc òa
Hương xa, đóa quỳnh nở
Âm êm, tình mộng là...

Ở BIDONG

Đồi
Nước
Xó thôn bạc
Trùng mắt nhớ ngày thuở tóc trôi dạt

Mộng
Thực
Biên thổi trái tim mưa

Quê hun hút
Cỏ khóc thương tích
Bỏ nói
Hôn ám rừng khói bắt trắc
Hát.

TRƯA

Dốc

Nhà
Râu tóc
Xóm quê
Phố người tứ xứ

Lâm lũ nhớ mùa sóng hương nếp
Sông
Ơi chèo
Bến...

Nheo mắt trưa
Lòng mây.

TÀN ĐÔNG

Như hoàng hôn chảy, tiếng khoan nhặt
Như thời gian đắm trên môi hôn
Nơi cõi sắc mằm, gió cắn cắt
Len lén nghe lời, mệnh mông non

Giữa âu yếm lửa nên bật tắt
Âm âm hơi rượu men tuổi xuân
Ta chải chuốt hồn, đồng quạnh quẽ
Hoa, mắt trong
Đời sông thanh tân

Đã nuốt chửng vầng ngày xao xác
Đã điu hiu từ dạo bước chân lên
Những bát ngát của chiều ánh khao khát
Những rừng cầm vơi vợi, tro lênh đênh

Ta để ngỏ, ao chuôm và áo ngực
Thấy bay ra một cánh thỉnh không
Nói ập úng
Buổi đời nhật thực
Vẫy gọi ta về, sương tàn đông.

THỬ VẼ PHÁC CHÂN DUNG MỘT THI SĨ

Thơ dòn dập phôi pha xưa mắt rời
Gió rêu
Ngày siết nhớ nụ cười đáy hồ tắt

Nắng hú

Khỏa thân người
Nhả thân trôi
Lời xẩm xanh lời
Hoài huyễn nói
Khói ngốc ghéch đùa điên môi mưa

Sần sùi thổi
Ngồi man mác rong
Thuốc lá cà phê và thi sĩ.
Sài Gòn 1986

NGHE ĐÀN

Gánh vè
một quai nắng trong
Chiều ra
hít thở
cho lòng trống trơ

Thoảng đâu
có một tiếng đàn
Nghe qua ngò ngợ
cái hờn
thâm u

Ngoài trăng gió bãi
thổi vù
Thấy ma trên núi
ngồi tu
quặn lời

Kính xưa một lá
tờ rơi
Trăm năm hỏi giấc
mộng người
có không.

TỰ CA

Mở mắt
Nhấp nháy nghi, hồn nhiên
Rơi trên thêm, ruộng đồng chày mật
Chưa bao giờ nước và đất thành bùn
Chưa bao giờ điêu linh là mộng

Ta khởi từ đời có thật
Chạy đi rồi về gió tất tưởi
Chiều xa chôn hờ thây ngoài non
Đợi nhau từng giờ bướm thồn thức

Dừng lại con quay quẻ may rủi
Dắt tay bước qua cầu nước mắt
Thở dài
Cười
Tiếng hùng hổ
Nhè nhẹ rừng lời buông bông lon

Nhát cuộc
Cỏ, hản nhiên chết
Cho nhanh ngày mằm héo xơ xác
Vay trả ngàn kiếp muôn biến đổi
Ta ca thêm thiếp quê mùa thom.

MẮT CŨ

Gửi NTV

Lây lất những
Mùa đời
Thôi thom môi

(Không có nụ hoa
 nào nở trong khuya mơ
Mà tiếng ngày thoáng thờ)

Khát xanh hoang phố úa
Ta
Ngâm ngùi
Ta
Ngổn ngang hoài mắt úa xưa ôi hốc hác lời
Sài Gòn 1982

TRUNG BÀY

Gửi PKT

Con thuyền
Trôi
Trên đời
Nắng biếc
Thôi

Gió trắng hều nằm phơi
Trên thảm xanh của rừng

Không có hằm đá nào để nhốt những cánh rong
Không có chiếc lá nào bám vào sợi mây
Và lửa đùa
Một tiếng âm của rấn và móng vuốt của lũ quái trên bãi non

Trăng
Hay khói
Chảy trong ngày lạ.

XÂM CA

Qua mái hiên chiều, khói tranh tối
Quên, bãi dâu
Chèo, lênh đênh trôi
Ta áo manh hề phố giá buốt
Tro đãi bồi hồ nghi trên môi

Ta cải trang về cõi lá úa
Run mãi run thâm, trắng sông xanh
Nghe thân nhiên bờ bến khôn nổi
Trông đời khêu
Lửa mùa
Cũng đành

Ai hát ru rừng mắt dã thú
Ngây ngất mưa lời như chôn sâu
Tiếng chim khóc, ản lánh biệt xứ
Đã tím hơi chờ bao thiên thâu

Trong giấc ma muội gió bất ổn
Đang réo tên ngàn sao ban sơ
Ta thổi tắt tàn bác hư hoặc
Nghe xảm ca ngoài tỉnh không, mơ.

GÓC TRỢ

Nơi gác vắng tiếng trăng nhạt
Cô độc gọi
Hiềm học nhớ
Lăn lóc cười mắt thâm quầng trôi

Khỏa thân đồng xanh

Khỏa thân lời
Khói ám

Ném mũi lao vào thính không
Để nghe mùa đông đập cánh thờ
Gieo quẻ bói
Tình yêu chói chan

Mặt trời hom hem trên môi ta
Chiếc ghế nói bằng ngôn ngữ điếc
Thuở hạt thóc nảy mầm trong bọt mây
Ta thấy đời theo con xúc xắc

Rực rỡ tóc chanh em ngày qua xưa

Quá khứ nở thành xương rồng
(Kẻ du mục không về lúc rạng đông
Để làm hễ trên sàn tập
Em hóa trang chưa?)

Ta mở ngõ trái tim
Những mối tình ương dở
Đóa hoa khóc
(Chim chóc chẳng bao giờ còn cất tiếng hót
Hay cứ cất tiếng hót
Hãy trông lại giấc mơ, chứ em?)

Giọt nước mắt truyền ra mật ngôn tím
Những chiếc lá đi rong
Cấn miếng mưa
Ồi vì sao vì sao
Ta không thể nói với em về nụ hôn
Đã mất.

Bataan, June 23-89

RÃ RỜI

Xao xác chim từng đôi
Gối mây tình, luân hồi
Quán ngày, tan tác thờ
Hắt hiu lời, rã rời

HOA KHÓI

Lên non, lên non cao

Vú căng trần núm đào
Phơi mình trong gió, nở
Hoa khói, nguyệt lao xao

CỘI THÈ

Mắt ứa, khóe xura lệ
Lênh đênh quên mùa quê
Ánh lòng men ly biệt
Môi hôn run, cội thè

MONG MANH

Quang quác tiếng chim thối
Biếc trôi thân, hồn quanh
Mắt cũ, rơm già vôi
Đất thai hoài, mong manh

NHU' KHÔNG

Xập xòe chim chóc liêng
Cỏ ngát, hoa ngoài song
Khói búp, cửa xuân lỏng
Mang mang tình, như không

VÙ XA

Ngun ngút chân đời qua
Lãng quên tình quê nhà
Bến người, hoa bướm đậu
Khe khê trắng vù xa

THƠ ĐẠI

Ném cội nguồn dưới ngàn
Mở toang tình vạn đại
Thở một tiếng, lòng tan
Gói vo thời, thơ đại

HỒN MỘNG

Gác mái, con đò trôi
Chở trăm dòng, cội đời
Mắt liếc cỡi mây nổi
Ngông ngang hồn mộng rời

PHIÊU KHÚC

Con chim biến hình
Ngoài gianh mưa
Tiếng hót
Xẩm đêm
Bầy u mặc
Mở ra con đò xuôi mênh mang trôi

Ngủ
Khúc khích thờ
Huyền hoặc
Tha hương
Bão thân thể
Ngực biếc bát ngát lửa phiêu dạt
Tắt đi. Hoàng hôn trắng phé hưng

Thảng thốt
Cội rễ lời

Ta nghe dâu ngàn hóa bụi
Vô ngôn tự thươ nằm nổi
Có không chẳng đời qui mị
Sao khuê vụt tắt đời non

Trở dậy
Thấy lòng mình là đá
Thấy hồn mình là chỗ không may
Chân sa hổ sinh biệt

Ngày nổi chìm
Trong
Đáy nắng xôn xao.

CỐI VẠN CHIỀU

Tặng LHL

Như thể khoảnh khắc của huyền ảo
Trôi ngoài ngọn nguồn, thân như sương
Ta về xuân khốc bên thềm cửa
Đã biệt lâu rồi. Không cố hương

Đã hết những thời hoa nguyệt thẹn
Đã tan chưa khước mắt buồn xưa
Nhấp môi. Nước chảy trăm dòng nắng
Có thật ngày quanh, bước cỏ thưa

Mặt trời cần một chiếc đò lớn
Có bầy chim bỏ ra biển đông
Có ta long lanh tựa giọt lệ
Rơi hồn nhiên cùng mơ, thông dong

Ta về thóc ấm giao mùa thờ
Uống hết một liêu, tro cô liêu
Ô hay tóc gió chưa là khói
Để mở lòng ra cõi vạn chiều.

ĐÊM CHONG ĐÈN ĐỌC THƯ NGƯỜI HỌA SĨ GỬI TỪ ORLEANS

Sơn dầu và khói thuốc
Nụ cười tóc trắng
Ôi, mắt biếc trời mệnh mông đầu?

Trong khuya xưa tiếng đàn lẻ vương trên làn môi hạt sương non
Vuốt một chòm mây ngoài ngày người nghệ sĩ nghe thánh thót giấc mơ quá khứ
Dẫm lên tuyết bạc, quần quanh người, quần quanh ta vệt mờ núi cũ

Con chim sâu gọi mùa xương rồng
Lời ca buốt
Gió run tím
Ngậm cành gai cổ tích thoảng hoài thời thơ ấu qua

Nơi góc biển
Người ngư phủ già khua mái thuyền chiều lênh đênh sóng hát
Tần ngần điểm một màu mưa, cánh gió... xó quê lam, trăng phố, Paris thu có nhớ chăng
ta tiếng thở dài mơ hồ rêu

Ném nụ mầm vào bếp lửa, soi ánh nến thăm hỏi về đời tro tàn
Tạ ơn ta
Tạ ơn chân dung người họa sĩ miền Orleans.

Bataan, March 89

LÁ KHÔNG

Về thôi, hẩn mộng đồng xanh
Đã tan chưa hạt nước quanh mắt ngàn
Thuở lời, vọng tiếng chim ra
Đò quê, mật sóng giữa đàn lá không

VÓ SÀU

An nhiên, cát bụi lên đồng
Gác khuya hắng gọi thuyền sông, bến bờ
Đội ngoài dâu bãi, rung tơ
Bóng câu đứt mạch nằm trơ, vó sàu

NƯỚC NON

Lênh đênh biển biếc một chiều
Quanh thôn sóng rộng đập diu khói xây
Mây trôi chớ cội nắng đây
Lỡ thân tan nhạt làm rây nước non

PHỐ NGƯỜI

Hú lên, thanh lặng nhánh cành
Thấy mưa bốc ngược bên thành, chốn hoa
Động mùa, khóa cánh bay ra
Những thân trăm nẻo về qua, phố người

THOÁNG SAY

Có thật
Những đồng trăng cội dâu
Bến quên. Sông ngắt mộng non đầu
Áo lam tóc ngược bên đồi, hú
Im bật lời trong khuya, bỗng đầu

Rờ rẫm chiều xanh ngõ đá xanh
Chưa hay thân thể đã tan tành
Mây trôi từ kiếp, ngàn hiu quanh
Bước vội qua mùa, hoa sang canh

Có đây
Ta về, quanh quán trọ
Mái ngang, mưa dầm một con đò
Chiều mơ mắt dầm khôn cùng, nhỏ
Và tiến hồn run rong nước, khô

Ta chờ đời lên theo khói bay
Chim ơi dứt gánh ở cung đây
Lênh đênh mây nổi, du tình dật
Thuở nhớ rừng sao không, thoáng say.

MÙ SA

Mây hôn, thơm chiều hoa
Mắt hoen bờ lệ nhòa
Xót ly biệt, hiu quạnh
Run run xưa, mù sa

SÀU LÊN

Về, hoa đèn cô tịch
Lời tình đưa lênh đênh
Ởm ở kiếp ôn dịch
Ởm thân ngây sầu lên

THUYỀN SAO

Lập lòe, đom đóm dật
Cỏ ướt, trăng đồng dao
Bước sông, bóng run rẩy
Bến sông xanh, thuyền sao

RƯỢU SÀU

Hoa trôi, hoài giang đầu
Mơ mơ thôn làng dâu
Hắt hiu, dẫu du sĩ
Mênh mông môi, rượu sầu

HOA

Em môi không, búp gió

Em mắt không, ngàn non
Em có hay, mây đợi
Em còn, cho nắng hôn

VÀ HOA

Ngắt nụ hoa hồn nhiên
Râm ran lời cỏ rộng
Vớt một cánh rong hiền
Xốn xang tình tiễn biệt

XUÂN TÙ

Gửi TPK

Lửa mắt, hôn tóc sao
Chảy và khóc
Lời kinh mưa

Như trái tim kịch, lòng co quắp
Như bất ung chiều run phiêu linh
Như chim bay qua rừng hát huyền ảo

Ta, thâm thương nguồn gió đau đón
Bên quán xưa men rượu còn chờ
Thây man di có tiếng hồn oán
Sông cuối sông về, hoa tình mơ

Ngăn ngắt quanh ngực núi càn rỡ
Khuya liếp tranh hồn quê siêu sinh
Ta cần răng cùn đá găm rú
Trong nước trôi ngoài trăng lân tinh

Soi, bỗng nhiên dòng nổi lam lũ
Đang cuốn đi từng cơn phiếm du
Thiêm thiếp hơi găm miếng tình cũ
Bao phé hưng ta mùa xuân tù.

CHÁI XƯA

Đã gãy dập tiếng hót lãnh lót
Cháy tàn môi
Lửa bếp
Đò ngang
Thổi tấm tấp hoài giấc thẳng thốt

Trong sâu, ru hồi kinh hồn mang

Như vết dao chém, cỡi hung hiểm
Ta gọi run cành con tang thương
Nhai ngấu nghiền thời lúc ô nhiễm
Lênh đênh bao nguồn, mưa Tây phương

Từ thuở tuổi tác như đồng nát
Sương khói xây thành trăng mộ bia
Ta uống say khướt nước quần bách
Theo gió ra ngoài biên giới kia

Bóng núi xanh ngu bước ngậy ngát
Đi về giấy khắc như ma đưa
Ồi thôi ném quách thân vào đất
Ta gõ
Trầm luân quanh chái xưa.

PHÂN LY

Trên chiếc ghé thời gian ngược xuôi
Ta cháy tan cùng, gió rục rỡ
Như dọc ngang tuồng chưa nguôi ngoai
Thơm ngai ngái mùi cỏ ngàn hồi

Ta hỏi han chiếc lá, dò dẫm
Trong khói nhang chiều bên thôn xa
Bao mê thiếp giọng bên đầm ẩm
Đang vỡ ra thành mây, trôi qua

Hãy ngừng khóc những mắt rừng buốt
Cho sông đêm dội về biển sâu
Nơi chôn nhau vàng cánh chim ngóng
Nghe thâm sâu mộng tình đập nhàu

Ta đánh mất nguồn thú ham hố
Run run xưa lửa môi dậy thì
Quên lãng chữ, lời đã hoen ố
Quanh mái không hồn mưa phân ly.

THANH XUÂN

Ta tắt tiếng từ bao giờ không biết
Lúc nhìn em lồ lộ ngoài hư không
Lúc ta theo vò vập màu chiều tà

Và chỉ thấy bụi rơi cùng nắng lạ

Ta ngây dại đến vô cùng thảng thốt
Khi sinh ra trên mặt đất đầy ưu sầu

Một bể sâu xô dạt dưới chân non
Một mảnh chiều phiêu dạt giữa mây rong

Em không thấy rằng ta là tro bụi
Và sinh ra từ một ánh trăng sông

Cùng bể rộng
đâu xanh
Thác ngàn
Cỏ nội
Ta nhẹ nhàng rảo bước vào ban sơ
Ta nhẹ nhàng khép lại cánh hoang sơ
Và rất sợ khi ngồi coi lá úa

Mà chiều rơi
Chiều rơi
Chiều rơi
Đào dạt một chiều rơi
Ta bỗng chốc tả tơi và nhiều loạn

Trông hoa nở
Em ơi
Đời bất tận
Ta bất ngờ hủy diệt trước thanh xuân

Ta hấp hối vì vô minh lập ló
Ngọt một đời quanh quẩn trong hang sâu
Và thấp sáng hôn ta bằng ảo vọng
Chút tro tàn cũng đủ làm hân hoan
Chút nắng nhạt cũng đủ làm mê mẩn
Vi chao ôi
Một nhúm sống nhiệm màu

Tôi ngồi lại
Trên cầu xanh
Và thở hắt.

ƯU SẦU

Tôi ngồi lại phân bua cùng nước cuốn

Một bề hồn mù mịt khi sương rơi
Trong hiu hắt đời tan như bóng xế
Có rất nhiều bèo dạt lẫn hoa trôi

Ta bờ ngõ
Xiết bao
Và nghi ngại

Một cánh chiều bay tuốt
Một cánh chiều trong suốt đến bên ta

Một buổi sớm
Chim rừng bay
Nhẹ nhàng say
Ta buồn thay đi rong và đếm đước
Một ít nhiều sóng nhỏ vỗ lãng xăng
Bèn xùng xô với khoảng trời lơ đãng
Sao lôi thôi rất vội vì sương hàn
Sao mênh mông hời hả vì hương lừng
Một chút nắng vô cùng đã ló

Hãy ngồi lại nghe hơi thở tàn
Trên đầm sen vạm màu hôn ám

Em không hay một chiều tiễn biệt
Ta thổi tan mất dòng lửa đầu

Trong nôi nắng phôi pha
Dập dờn mở lại
Cánh chiều xưa
cánh chiều xưa
Mây nước xưa

Ta lơ láo từ cội nguồn hoang phế
Và thấy đời thấp thoáng trong sông sâu

Em cứ khép một nắm mồ nghi hoặc
Ta êm đềm nằm chết giữa mây lan
Ta âm thầm uống hết bụi trắng tan
Và cô quạnh
Quay cuồng trên sông đằm

Một chút gì đã mất ngoài vô tằm
Một chút gì đã thấy ngoài xa xăm
Và em có thản nhiên cùng lạnh nhạt
Khi nhìn ta nhàu nát mộng vô ngần

Lúc trái đất bần thần không quay nổi
Là hồn ta úa chín trên đời xanh

Ôi trái đất vui như mùa lễ hội
Thuở ấu nhi màu nhiệm trút bên ngàn
Và huyền não của ngày xanh diễm tuyệt
Ta huy hoàng hết thở giữa trần gian.

THƯ CỦA MỘT NGHỆ SĨ Ở HÀNH TINH KHÁC

Anh T,

Tôi mới nhận được thư của một nghệ sĩ ở hành tinh xa xôi. Lá thư không lời, không chữ, không âm thanh, không màu sắc, gửi từ một nơi mênh mêng.

Một vực thẳm mới được mở ra và chúng ta đang ở lưng chừng giữa sông sâu và núi cao. Năng và gió phút chốc đã cuốn đi những cánh đồng, đồi xanh và biển cả. Thời gian một đời người trong giây lát chỉ dài bằng một chớp mắt. Có hay không sự hiện hữu ở bên kia cõi sống?

Có một thời những nghệ sĩ điên rồ đội vòng gai và đóng mình trên thập tự. Trong khi nghệ thuật thoát ra ngoài cõi sinh diệt và nghệ sĩ với con người cũng chỉ là phương tiện để nghệ thuật đầu thai. Hương và sắc của cuộc đời là màu mỡ cho nghệ thuật bay lên. Ở nơi chốn thâm u kia và quanh ta không có dáng dấp vị thần nào cả nhưng lại có hằng hà sa số thế giới khác đang không ngừng sinh hóa.

Hiểu được cái sống là hiểu được cái chết, là hiểu được muôn nghìn cõi sống khác, là hiểu được nghệ thuật. Đó không phải là ý nghĩa của đời sống hay sao?

Tập thơ “Thanh Xuân” do Tạp chí Văn được xuất bản năm 1992. Bìa Thái Tuấn, Phụ bản Duy Thanh, Thái Tuấn. Chủ trương xuất bản Trầm Phục Khắc, Lưu Hy Lạc. Đây là tập thơ chấm dứt một thời kỳ sáng tác của tác giả để chuyển qua một thời kỳ khác.

KHÉ IÊM

ghi chú: bản gửi từ tác giả